

સંયોગ આવીને કહી જાય છે કે

સંયોગ આવીને કહી જાય છે કે,
 ઠોકર વાગી તો લઈ લેજો ઘડો;
 પ્રત્યેક સંયોગે બોધ જ મળે છે,
 સંગનોયે પ્રાશક છે ‘અસંગી દીવડો’.
 માત્ર સંયોગો અનુભવ દે છે,
 ક્યાંયે ના કોઈ દી અપેક્ષા કરશો;
 મોઢે ને મનમાં જે જુદું જ વર્તે છે,
 ચોખ્ખી ભવાઈ છે લોક-ફજેતો.
 સ્વાસ્થ્યબુદ્ધિના ડખા ને ગૂંચથી,
 કલેશનું કારણ આગ્રહ મનનો;
 પ્રાકૃત સ્વભાવોના અનંતા પર્યાયો,
 અવળા ખાંચામાં ચેતીને ચલજો.
 મિશ્રચેતનને ખોરાકી આપો,
 ત્યાં સુધી જીવે છે દેહનું ચલણું;
 ગૂંચો-કષાયોને પોષણું મળતાં,
 રાગે ને દ્વેષે સંસારી બેસણું.
 પહેલી જ વારકું દારૂ જો ટેવ્યો,
 કટેવ પડતાં ચડશે જ આવરણ;
 ‘આવું તો ચાલે’ કહી, દીધી જ્યાં પુષ્ટિ,
 બુદ્ધિ-વકીલાતે અહમ્નું રક્ષણ.
 દંડ જે વાગે છે ઈ પોતાની ભૂલનાં,
 કોઈને કોઈ દી દોષ ના દેશો;

આપણે જ્યાં મળેલી ફરજો ચૂક્યાં,
 ઊંઘ્યાં ત્યાં ચોરને જાગવા દેજો.
 ગુપ્ત વ્યસનો જ્યાં વાણી ને મનનાં,
 તેથી જ વહેવારે પેઠેલો સડો;
 બીજાનો લાગે છે વાંક ત્યાં છૂપ્યો,
 કપટ-બુદ્ધિનો ઢાંકપિછોડો.
 દુનિયામાં સંયોગો ચોખ્ખું જ કહે છે,
 “અમારી સાથે મમતા ના વીંટશો;
 અમે તો આવી ને ચાલી જવાના,
 કોઈ પણ સંયોગે ચોંટી ના પડશો.”
 મોટામાં મોટો છે સંયોગ દેહનો,
 અવિરત સત્સંગે ઘડૂલો અજવાળો;
 કડવા સંયોગોને મીઠડા કરવા,
 ‘દાદા’ની દેશના દિલમાં ઉતારો.
 “વિજ્ઞાની-જ્ઞાની”ના અફર સિદ્ધાંત,
 ત્રૈકાલ્ય સિદ્ધા કેવળ જ્ઞાનામૃત;
 અવસર્પિણી કાળની ચોવીસી ઘડતાં,
 ‘દાદા’-સંયોગે પૂર્ણત્વ સન્મુખ.

